

Kázání Marka Vanči na Boží hod velikonoční 20. dubna 2014 v Chotěboři a Krucemburku

---

Kázání Marka Vanči na Boží hod velikonoční 20. dubna 2014 v Chotěboři a Krucemburku

I. čtení: Mt 27, 62-66, Mt 28, 1-15

II. čtení: Mt 28, 5-7

Milé sestry a milí bratři,

Ježíšovi nepřátelé mohli klidně slavit svátky pascha. Mohli být navýsost spokojeni. V den přípravy se jim podařilo Ježíše odstranit. Už se ani nehne, už nebude nikde působit žádné pozdvižení ani pohoršení, už s ním nebudou žádné nepříjemnosti, už bude konečně zticha. Leží mrtev v pevné skalní hrobce, zapečetěn a dobře hlídán, to aby snad jeho přívrženci neukradli mrtvé tělo a nerozhlásili, že vstal z mrtvých. Už je to s ním hotovo, vyřízeno jednou provždy. Ježíš je mrtev a s ním je vyřízena a zesměšněna i cesta, kterou hlásal. A teď je jen třeba si pohlídat, aby se kolem něho nešířily legendy.

To, co s Ježíšem udělali Židé ve jménu Božím, je vlastní všem lidem. Nemohli jsme, my lidé přece dovolit, aby se základem a měřítkem života stala Ježíšova cesta lásky, sebezapření a odpuštění. Na Ježíšově oběti se ukázala velikost Boží lásky, ale také hloubka našeho odcizení, našeho hříchu. Ukázalo se to, co je nám všem vlastní: pýcha, hrdý vzdor, sobectví a samospravedlivá jistota. Proto Ježíš zemřel. Kvůli hrůze lidského hříchu.

Ježíšovi protivníci si mysleli, že se Ježíše zmocnili, že se ho zbavili. Ježíše se ale nelze zmocnit s konečnou platností. Bylo možné ho falešně obvinít, připravit mu potupnou smrt jako zločinci, ale nebylo možné udržet Božího Syna v hrobě. To je evangelium. Dobře střežený hrob je najednou prázdný a nikdo neví odkdy. Ježíš z něj zmizel nikým nepozorován. Prošel kamenem, pečetěmi, strážemi, stejně jako téhož dne večer projde zavřenými dveřmi jednoho jeruzalémského domu. Sestupující anděl jen zveřejňuje to, co se z Boží moci stalo. Jen Bůh sám viděl vzkříšení svého Syna. Lidským očím to zůstalo skryto. Jak se to stalo, nechápeme. Evangelista Mt připojuje i zmínku o zemětřesení, ale to není popis historické události, jen pokus vysvětlit nevysvětlitelné. Nikdo z lidí nebyl svědkem vzkříšení. Událo se bez nás, bez lidského svědectví, bez televizních kamer a mikrofonů, bez cvakajících spouští fotoreportérů. My lidé můžeme být svědky Vzkříšeného, ale nemůžeme být svědky vzkříšení. V lepším případě můžeme přijmout až následky Božího jednání. A ten výsledek zní: „Ježíš žije!“ To je to nejdůležitější, a proto je nám to také dosvědčováno. Čtyřmi evangelií, několika zprávami, které však nezachycují historický sled událostí. Ono také nejde o to, mít přesný časový a historický záznam. Podstatné je, že Pán Ježíš vstal z mrtvých, ostatní je Boží tajemství.

Obě Marie jsou onoho rána, prvního dne po sobotě, pozoruhodně aktivní. Jdou ke hrobu; že by zapoměly, že hrob je střežen? Že by to nevěděly? Z ostatních evangelií se dovídáme, že prvního dne po sobotě šly ženy nabalzamovat Ježíšovo tělo vonnými mastmi. Možná si šly ke hrobu poplakat, asi tak chtěly dát najevo svou oddanost vůči Mistrovi. Evangelista o úmyslu žen nic neříká, protože všechno je jinak. Jakékoliv pocty mrtvému Ježíšovi jsou úplně zbytečné, on totiž není mrtev, ale vstal z mrtvých. Ježíš skutečně vstal z mrtvých!

„Anděl řekl ženám....“ Andělské svědectví nejen zveřejňuje Boží čin, ale také ostře rozděljuje. Činí rozdíl mezi Ježíšovými přáteli a nepřáteli, mezi těmi, kteří přišli popřít Boží slovo a mezi těmi, kdo sem přišli prokázat poslední poctu milovanému. Pro jedny je příchod Božího posla soudem, pro druhé vysvobozením ze smutku a beznaděje. Strážce přemůže děs z Boží slávy tak, že na chvíli strnou jako mrtví. Jakoby tím evangelista chtěl naznačit jejich duchovní mrtvost. Jsou vzdáleni Bohu a mrtvi ve svém hříchu. Tak to ostatně bylo s mnoha lidmi po celé dějiny až do současnosti. Na vztahu k Ježíšovi se dodnes dělí manželství, rodiny, celé generace. Živé mrtvoly ve službách smrti hlídali jediného opravdu živého. Ovšem úplně bezvýsledně. Jako zde nezabránila pečeť a stráž Bohu, aby se přiznal ke svému Synu a vzkřísil jej, tak také žádná moc nemůže zabránit živému Ježíšovi, aby vstupoval do lidských srdcí jako spása, radost a naděje. I té nejbdělejší strážní ideologie proklouzne Ježíš mezi prsty. Vzpomeňte na ty nabubřelé bolševické řeči, že křesťanství je feudální přežitek, který vymře s nástupem jediné a nové komunistické generace! A nebyli to jen komunisté,

Kázání Marka Vanči na Boží hod velikonoční 20. dubna 2014 v Chotěboři a Krucemburku

---

kteří takhle Krista „zapečetovali“ do minulosti. S tím začali už osvícenci. Ostatně právě dnes jsou mnozí lidé, kterým Ježíš překáží a kterým církev pije krev. Jenže o tom, co přichází z Boha, nerozhodují lidé. Bůh řekl k Ježíšovi své ano a dal mu moc nade vším, co existuje. Proto je Ježíš Pánem všech věků a všech generací.

A aby to ženy byly vůbec schopny přijmout, abychom my, lidé, Boží zásah vůbec nějak uchopili, říká anděl ženám: „Vy se nebojte! Víím, že hledáte Ježíše, který byl ukřižován. Není zde, byl vzkříšen, jak řekl. Pojďte se podívat na místo, kde ležel...“ Zatímco ti, kdo Ježíše měli hlídat, tuhnou děsem, anděl Páně povzbuzuje ženy, aby se nebály, že pro ně nastává hodina soudu, ale chvíle pro obnovení naděje. A tak smí dvojice žen slyšet tu nejúžasnější a největší zvěst: hledáte špatně, není tady, ne proto, že by někdo ukradl mrtvolu, ale proto, že Bůh přemohl smrt a nedopustil, aby Ježíše pohltilo porušení. Ježíš prošel vítězně i smrtí. A proto vaše víra a láska nejsou marné. Cesta, kterou Ježíš učil je dobrá a správná, nekončí ve slepé uličce smrti. Poslední slovo nemá smrt, zánik, zloba a zrada. Kříž nebyl vítězstvím zla, ale naopak jeho konečnou porážkou. Kříž nebyl Ježíšův konec, ale vrchol jeho služby, ke které se Bůh zná dodnes a až do konce času. Tam na Golgotě nevisela jen oběť justiční vraždy, ale Boží Beránek, kterého Bůh postihnul místo nás všech. A Ježíšovo vzkříšení je začátkem nového věku. A nikdo z lidí nevrátí toto Boží dílo zpět. Ono platí navzdory tomu, jak to ve světě vypadá, platí stále a pro každého člověka.

Obě Marie mají zprávu o prázdném hrobu rozšířit mezi všechny učedníky. A učedníci pak až do posledních končin země. Tato zpráva je určena pro všechny lidi. Na začátku řetězu svědků stojí dvě bezprávné ženy, které tehdy nesměly například svědčit u soudu. Patrně proto dostaly to privilegium být první. Po cestě od hrobu potkávají samotného Ježíše a on nejen že je pozdraví, ale také je posiluje, omilostňuje a dává jim svůj pokoj. A pak znovu opakuje své poslání. Je to vlastně stejné i s námi. My sice už nevidíme Ježíše v tělesné podobě, ani v té oslavené po vzkříšení, ale máme tu zkušenost, že je s námi, právě když vyznáváme svou víru a druhým dosvědčujeme jeho vítězství.

A tak jde vlastně i dnes o to, aby nám vzkříšený Ježíš nebyl nepohodlným jako židovské veleradě. Ta musela kličkovat, lhát a uplácet vojáky. Prázdný hrob ovšem potřebuje vysvětlení. Pokud přijdeme ke hrobu se stejnou touhou jako ony dvě ženy, tedy s láskou a úctou vůči Ježíšovi, pak pro nás prázdný hrob bude prvním krokem správným směrem. Pak přijmeme andělský výklad a budeme vždy a všude vyznávat: Ježíš Kristus vstal z mrtvých a je živý!

Amen